

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru On Beşinci Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 06 Aralık 2016

O günlerde İzmit'in bir ilçesinde fabrika işçileri tarafından yapılmış, site içinde tek katlı bahçeli bir evde kiracı olarak oturuyorduk. Erkek kardeşimle birlikte kaldığımız kendimize ait bir odamız vardı. Dönemin gençlerine göre bu konuda şanslıydık. Babamız asabi bir mizaca sahip olmasına rağmen, öğrenimimizi tamamlamamız için elinden gelen gayreti gösterirdi.

Büyük ablam öğrenimini tamamlamış ilçemizde öğretmen olarak görev yaparken, küçük ablamda yine aynı yerdeki fabrikalardan birinde sekreter olarak görev yapıyordu. Erkek kardeşim henüz orta son öğrencisiydi. Yani kimimiz meslek sahibi olsa da, halen annemiz ve babamızla dört kardeş birlikte aynı evde yaşıyorduk.

Eve geldiğimizde kızılca kıyametin kopacağını düşünmüştüm. Oysa hiç öyle olmadı. İçeri girer girmez hemen odama kapandım. Biraz sonra babam beni çağırır diye bekliyordum. O da olmadı. Benim dışımda tüm ailenin bulunduğu salonda tam bir sessizlik hakimdi.

Bir müddet sonra alçak sesle konuşmalar gelmeye başladı. Öğretmen olan büyükk ablam babama bir şeyler anlatıyor, küçük ablam da onu destekliyordu.

Annemin ve erkek kardeşimin ise hiç sesleri gelmiyordu. Babamız özellikle annemize karşı çok sertti. O nedenle inşallah annem beni savunmaya kalkmaz diye dua ediyordum.

İki ablamın da haklarını kesinlikle ödeyemem. Maddi manevi her konuda olduğu gibi yine beni desteklemişler. Nasılsa babamı ikna etmişlerdi.

Hele büyük ablamın aynı gün içinde yetmiş seksen kilometrelik yolu sırf bana haber vermek için gelip geri dönmesini hiç unutamam.

"Kardeliğin ne demek olduğunu o güne kadar biliyordum elbette. Ama o günden sonra kardeşliği, kardeş sevgisini çok daha iyi anladım. Kardeşlik altı harfe sığdırılması mümkün olmayacak kadar önemli ve haz duyulması gereken bir şey. Biliyorum ki ayağım taşa takılsa iki ablam ve erkek kardeşim asla düşmeme izin vermeyeceklerdir. Biliyorum ki her zaman gözümden akan yaşa ortak olacaklardır. Biliyorum ki gerçek Kardeşlik her zaman Birbirini Kolluyan Kardeşliktir.

Belki şimdi onlarla kilometrelerce uzağım, ama mümkün olduğu sürece bir birimizi görüyoruz. Ve uzakta olsak hiç değilse haberleşip halimizi hatırımızı soruyoruz."

Bir kaç saat sonra büyük ablam yanıma geldi. Babamla neler konuştuklarını anlattı. Beni affedemediğini ama epeyce yumuşadığını söyledi. Benden olayların nasıl olduğunu doğru şekliyle anlatmamı istedi. Aslında hiç konuşacak psikolojide değildim. Ama ablamın hatrı için ona her şeyi anlattım. Evet inandığım yolunda yürüdüğüm bir dava vardı. Ama ben bu dava uğruna Ne kimseyi öldürmeyi, ne kimseyi yaralamayı, hatta incitmeyi bile düşünemezdim. Ablam da zaten yapımı en iyi bilenlerdendi. Bana inandığını, güvendiğini söyledi. Babamın da kendine göre haklı olduğunu söyledi.

Biraz sonra ablam yanımdan ayrıldı, ama beş on dakika sonra yine geldi ve akşam yemeği için çağırırdı. Canım hiç bir şey istemiyordu. Gelmeyeyim abla dedim. O buna babamın kızabileceğini bu nedenle gelmem gerektiğini söyledi. Uyuyor, uyandıramadım dersin diyerek zorla ikna ettim.

Bir kaç gün yemekler dışında odamdan dışarı çıkmadım. Sofraya oturduğumuzda arada bir göz ucuyla babama bakıyordum, o ise benden tarafa hiç bakmıyordu. Zaten sofralarımız genellikle sessiz geçirdi. O günlerde iyice sessizleşmişti. Neredeyse çatal, kaşık sesinden başka çıt çıkmıyordu.

Yine de her sofraya oturduğumda, şimdi babam bir şeyler söyleyecek diye bekledim. Ama günlerce babamın ağzından tek bir laf bile çıkmadı.

On beşinci bölümün sonu
Mehmet Fikret ÜNALAN